

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **N.P.**
státní příslušnost Ukrajina
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty
234

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2020 č. j. OAM-80/LE-BA02-VL16-2020, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) zamítá jako zjevně nedůvodná. Žalobce obecně namítal, že v jeho případě Ukrajinu za bezpečnou zemi původu považovat nelze a tím pádem žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí pochybil, pokud jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou. Dle žalobce žalovaný v žádném případě nepostavil najisto, že v případě návratu do země původu nedojde k opakovanému prožitému pronásledování. Z jeho výpovědi je přitom zcela zřejmé, že byl vystaven přímým hrozbám. Žalovanému rovněž vytkl, že si během celého řízení nepoložil otázku, zda série ústrků, jímž v zemi původu čelil, nedosahovaly dostatečné intenzity či systematickosti, aby společně, resp. ve svém souhrnu, mohly představovat pronásledování, a zda se tedy nejedná o pronásledování na kumulativním základě. V napadeném rozhodnutí pouze uvedl, že Ukrajina je bezpečná země a své problémy může vyřešit pomocí ukrajinského právního řádu. Žalobce dále uvedl, že dle článku 4 Listiny základních práv a svobod mohou být meze základních práv a svobod za podmínek stanovených Listinou základních práv a svobod upraveny pouze zákonem. Poukázal na to, že k vydání seznamu bezpečných zemí původu došlo pouhou vyhláškou ministerstva. Podotkl rovněž, že soud není vázán podzákonnými předpisy, proto nemá zařazení země na seznam vydaný vyhláškou vliv na posouzení soudu, zda je či není daná země zemí bezpečnou a soud musí toto posoudit na základě pravidel stanovených v zákoně a tyto vyložit v souladu s předpisy evropského práva.
2. Žalobce dále namítal, že podklady, které si správní orgán shromáždil pro vydání rozhodnutí, odkazují pouze na zcela obecné informace, které úplně nesouvisejí s důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Napadené rozhodnutí tak nemá dostatečnou oporu ve správním spisu. Kromě toho je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož citoval. Prezentoval rovněž závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 67/2020 z 3. 6. 2020. Zdůraznil, že žalobce svým azylovým příběhem neprokázal a nepřesvědčil, že by právě jeho případ odůvodňoval věcné posouzení žádosti. Ostatně ani v žalobě žádným konkrétně odůvodnitelným způsobem nezpochybil v jeho případě zařazení Ukrajiny mezi bezpečné země původu. Žalovaný nepovažuje žalobní námitky za opodstatněné. Dle žalovaného napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem.
4. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud o žalobě bez nařízení jednání.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 12. 8. 2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Následně poskytl údaje k podané žádosti a byl s ním proveden pohovor. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že žalobce vycestoval z vlasti do České republiky za prací. Žalobce jako důvod žádosti označil nedostatek práce na Ukrajině, která je tam navíc málo placená, jako další důvody uvedl vysoké správní poplatky při dovozu auta, které si v České republice koupil a přepsal na

manželku. Dále zmínil působení mafie, situaci v souvislosti s pandemií způsobenou koronavirem, osobní problémy s manželkou i kvůli tomu, že je gay, dále zmínil jako důvod skutečnost, že vláda nepomáhá lidem při povodních a nic pro ně nedělá. Žalobce rovněž sdělil, že o udělení mezinárodní ochrany požádal kvůli tomu, že mu bylo uloženo správní vyhoštění a ve stanovené době nevycestoval. Co se týká skutkových zjištění z pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a údajů, které žalobce poskytl k podané žádosti, soud v podrobnostech odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí, neboť tam uvedená zjištění korespondují s obsahem správního spisu a jsou správná.

6. Žalovaný při posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z Informace OAMP – Ukrajina – Hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu ze dne 8. 8. 2020 a z Informace OAMP – Ukrajina – Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 25. 4. 2020.
7. Ze správního spisu se podává, že dne 14. 9. 2020 v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, byla žalobci dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí shora uvedenými, seznámit se s informacemi, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Žalobce se s podklady nechtěl seznámit, žádné jejich doplnění neučinil a k možnosti sdělení jiných skutečností nebo nových informací, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, sdělil, že již všechno uvedl.
8. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
9. Podle § 2 vyhl. č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.
10. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
11. Krajský soud předně odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu např. na usnesení č. j. 5 Azs 23/2013-19, na rozsudek č. j. 5 Azs 66/2008-70 a citované ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, z něhož plyne, že se předem vybrané země původu považují za bezpečné,

neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Krajský soud souhlasí s žalobcem, že zařazení země mezi bezpečné země je vyvratitelnou domněnkou. K tomu soud dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 66/2008-70, v němž soud konstatoval, že „označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu“. Ukrajina je podle § 2 vyhl. č. 328/2015 Sb., na seznamu zemí, které Česká republika považuje s výjimkou výše označených oblastí za bezpečné. Bylo proto na žalobci, aby prokázal opak. V dané věci však žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by bylo možno usuzovat na hrozbu pronásledování v zemi původu, a tedy nepovažovat Ukrajinu ve vztahu k osobě žalobce za bezpečnou zemi původu. Krajský soud souhlasí se závěry žalovaného vyjádřenými na stra. 4 a 5 napadeného rozhodnutí. Především žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti, ve své vlasti nikdy neměl žádné konkrétní problémy se státními orgány své země a nebyl politicky aktivní. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobce za hlavní důvod vycestování z vlasti označil ekonomické problémy spojené s absencí pracovních příležitostí a nízké ohodnocení práce na Ukrajině, vysoké poplatky či jiné komplikace při dovozu auta zakoupeného v České republice. Za problémy bránící v návratu do vlasti uvedl také osobní problémy s poslední manželkou i kvůli tomu, že je gay, zmínil se o působení mafie na Ukrajině a povodně v jeho bydlišti, se kterými jim vláda nepomáhá. Soud souhlasí s žalovaným, že se svými případnými problémy se však žalobce na státní orgány neobrátil, z vlasti vycestoval z ekonomických důvodů za zajištěnou práci. Soud sdílí názor žalovaného, že žalobcem zmiňovanou nevraživost či problémy s mafií, tedy soukromými osobami, nelze považovat za azylově relevantní, neboť nemají souvislost s jeho rasou, pohlavím, náboženstvím, národností apod. I soud považuje žalobcem prezentované potíže na Ukrajině za azylově irelevantní a plně řešitelné za pomoci ukrajinského právního řádu. I dle názoru soudu žalobce v případě možných problémů má dostatek ochranných prostředků v zemi původu, kde se může obrátit jak na policii, tak využít pomoci Úřadu ombudsmana, který v zemi působí. Soud souhlasí rovněž s názorem žalovaného stran obav žalobce z návratu do vlasti v důsledku pandemie Covid-19, která je v jeho vlasti rovněž rozšířena. Žalovaný zcela přiléhavě poukázal na to, že pandemie postihla všechny státy světa a jejich obyvatele, včetně České republiky a propukla nezávisle na jednání či konání konkrétních státních orgánů či bezpečnostních složek kteréhokoli státu. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že zakládat tak důvody podané žádosti o mezinárodní ochranu v České republice na údajné ochraně před touto nemocí, je zcela nelogické a bezpředmětné. Dle názoru soudu žalovaný se srozumitelně a přezkoumatelně vypořádal s tvrzeními žalobce a obstaral dostatek informací za účelem náležitého zjištění skutkového stavu. Rozsah a obsah údajů sdělených žalobcem v dané věci neodůvodňoval přijetí závěru, že by pro žalobce Ukrajina bezpečnou zemí původu nepředstavovala.

12. K námitce žalobce, že vyhl. č. 328/2015 Sb., je toliko podzákonným předpisem a že soud je vázán pouze zákonem, soud uvádí, že tato tvrzení žalobce nečiní sporným. Je však nutno zdůraznit, že vyhl. č. 328/2015 Sb., byla přijata na základě zmocnění uvedeného v § 86 odst. 4 zákona o azylu a je s ním v souladu. Krajský soud neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu s článkem 4 Listiny základních práv a svobod.
13. Krajský soud na základě shora uvedeného žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

14. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 17.12.2020

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně